

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 529/2024-50

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody, Floriánska 18, Košice, zastúpeného advokátom JUDr. Marošom Minčíkom, Palackého 1, Košice, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Tdo/54/2023 z 12. októbra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručitou ústavnému súdu 13. februára 2024, ktorá bola uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 529/2024-27 z 2. októbra 2024 prijatá na ďalšie konanie v celom rozsahu, domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania v jeho trestnej veci pre arbitrárnosť, svojvôľu a zaujatosť konajúceho predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta proti sťažovateľovi. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň požaduje primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

2. Sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Michalovce sp. zn. 4T/131/2019 z 11. júna 2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8To/60/2020 zo 7. septembra 2020 uznaný za vinného (1) zo zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 a 4 písm. a) Trestného zákona a (2) zo zločinu brania rukojemníka podľa § 185 ods. 1 a 2 písm. a) a c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a § 140 písm. b) Trestného zákona v jednočinnom

súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona. Okrem uloženého trestu prepadnutia veci podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu súd uložil aj úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov a 4 mesiacov podľa § 185 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 37 písm. h) a § 38 ods. 4 Trestného zákona. Sťažovateľ podal dovolanie, v ktorom uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku a o ktorom rozhodol najvyšší súd ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením tak, že dovolanie odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného priadku.

3. Podľa sťažovateľa nebola jeho trestná vec prejednaná nezávislým a nestranným súdom v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to v nadväznosti na skutočnosti v jeho inej trestnej veci (sp. zn. 5To/10/2017) a v trestnej veci iného obvineného (sp. zn. 5Tost/22/2019), ktoré jednoznačne preukazujú zaujatosť predsedu senátu vo vzťahu k sťažovateľovi.

3.1. K okolnostiam inej svojej trestnej veci sťažovateľ uvádza, že rozsudkom Špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-5T/11/2017 z 9. novembra 2017 bol oslobodený spod obžaloby pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona, keďže nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol sťažovateľ stíhaný. Na podklade odvolania prokurátorky (v oslobodzujúcej časti vo vzťahu k sťažovateľovi) najvyšší súd uznesením sp. zn. 5To/10/2017 z 18. januára 2018 zrušil napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b) a c) a ods. 2 Trestného poriadku v oslobodzujúcej časti vo vzťahu k sťažovateľovi. Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil trestnú vec samosudcovi Špecializovaného trestného súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ktorý ďalším rozsudkom sťažovateľa oslobodil.

3.2. Sťažovateľ tiež poukazuje na okolnosti trestnej veci obvineného, väzobne stíhaného [REDAKOVANÉ]. Na základe podanej sťažnosti prokurátora bolo uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5Tost/22/2019 z 18. júna 2019 v celom rozsahu zrušené uznesenie Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 4Tp/26/2017 z 31. mája 2019, ktorým bol prepustený z väzby na slobodu. Sťažovateľ zdôrazňuje, že v odôvodnení tohto uznesenia najvyššieho súdu (s. 11, pozn.) sa vo veci iného obvineného uvádza explicitne uvedený ako príklad nesprávneho rozhodnutia samosudcu Špecializovaného trestného súdu (nerešpektujúceho záväzný právny názor najvyššieho súdu v trestnej veci sťažovateľa vedenej pod sp. zn. 5To/10/2017) vrátane odkazov na články uverejnené na internetových stránkach v tomto znení: „... Nie je to totiž prvýkrát, čo samosudca špecializovaného súdu nerešpektoval záväzný právny názor, nielen v tejto, ale aj v inej trestnej veci. Najvyšší súd poukazuje napr. aj na trestnú vec proti v tom čase obžalovanému [REDAKOVANÉ] vedenú na špecializovanom súde pod sp. zn. BB-5 T /11/2017, v ktorej rovnako nerešpektoval záväzný právny názor najvyššieho súdu o vine (sp. zn. 5 To 10/2017), v dôsledku čoho následne došlo k spáchaniu ďalšieho trestného činu, ktorého motivačné pozadie pramenilo zrejme aj z právoplatného oslobodzujúceho rozsudku špecializovaného súdu.“

3.3. Sťažovateľ dodáva, že predseda senátu úplne neskrývane napáda a upozorňuje samosudcu Špecializovaného trestného súdu na jeho právne názory týkajúce sa viny či nevinu sťažovateľa, na jeho postup v konaní týkajúci sa práve sťažovateľa, a to vo veci, ktorá nebola proti nemu vedená. Podľa sťažovateľa rozhodovanie predsedu senátu najvyššieho súdu v sťažovateľom napadnutom uznesení nenapĺňa základné požiadavky na nestrannosť a nezaujatosť rozhodovania ako výsledku konania nestranného súdu.

4. Rozhodovanie predsedu senátu najvyššieho súdu o dovolaní, keď už v minulosti rozhodoval v jeho trestnej veci (sp. zn. 5To/10/2017), nie je podľa názoru sťažovateľa samo osebe dôvodom

na spochybnenie nestrannosti a nezaujatosti predsedu senátu. Sťažovateľ zdôrazňuje negatívne poukazovanie na sťažovateľa v trestnej veci iného obvineného (vedenej pod sp. zn. 5Tost/22/2019), kde nielenže bez závažného dôvodu poukazoval na údajnú vinu sťažovateľa v konaní pred najvyšším súdom sp. zn. 5To/10/2017, v ktorom bol napokon právoplatne oslobodený, a to v čase (18. jún 2019), keď jeho trestná vec vedená pred okresným súdom (4T/131/2019) nebola právoplatne ukončená (rozsudok bol vynesený až 11. júna 2020). Konanie predsedu senátu preto hodnotí ako porušenie garantovanej zásady nestrannosti a nezávislosti súdneho konania aj zaujatosti konajúceho sudcu, keď v trestnej veci iného obvineného prejedlikoval vinu sťažovateľa rok pred vynesením rozsudku okresného súdu (v konaní pod sp. zn. 4T/131/2019, por. bod 2 tohto uznesenia). Následne ten istý predseda senátu rozhodol o odmietnutí dovolania sťažovateľa napadnutým uznesením.

5. Sťažovateľ vedomý si judikatúry ústavného súdu v prípade nevyčerpania dostupných prostriedkov nápravy vysvetľuje cez okolnosti prejednávanej veci, že (objektívne) nemal možnosť dozvedieť sa, že o jeho dovolaní rozhoduje z jeho pohľadu zaujatý, a nie nestranný sudca. O tom, ktorý sudca rozhodoval o jeho dovolaní, sa dozvedel až po doručení napadnutého uznesenia 12. decembra 2023.

II.

Vyjadrenie najvyššieho súdu a replika sťažovateľa

II.1. Vyjadrenie najvyššieho súdu:

6. Na ústavnú sťažnosť reagoval predseda senátu a sudca spravodajca v danej veci vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 24. októbra 2024. Zastáva názor, že skutočnosti uvedené v podanej sťažnosti sťažovateľ, či už sám alebo prostredníctvom svojho zvoleného obhajcu, v rámci dovolacieho konania procesným postupom uvedeným v Trestnom poriadku nenamietal, i keď tieto okolnosti boli už vtedy objektívne známe.

7. Ďalej vysvetľuje, že písomné odôvodnenie väzobného rozhodnutia vo veci vedenej pod sp. zn. 5Tost/22/2019 výslovne odkazovalo na trestnú vec vedenú pod sp. zn. 5To/10/2017, v ktorej konajúci sudca opakovane nerešpektoval právny názor nadriadeného súdu. Zdôrazňuje, že v uvedenej väzobnej trestnej veci v rámci odôvodnenia nebol prejedlikovaný právny názor o vine v trestnej veci (aj použitím slovného spojenia „zrejme“), ale išlo výslovne o námietku smerujúcu proti procesnému postupu samosudcu Špecializovaného trestného súdu JUDr. Michala Trubana, ktorý v uvedených veciach konal a rozhodol v rozpore s § 194 ods. 5 a § 327 ods. 1 Trestného poriadku.

8. V konkrétnostiach ďalej vysvetľuje, že kým iný obžalovaný (██████████) bol uznaný za vinného z prečinu podplácania, tak sťažovateľ bol na základe takmer totožných okolností oslobodený spod obžaloby. Po zrušení rozsudku v oslobodzujúcej časti uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5To/10/2017 z 18. januára 2018 samosudca Špecializovaného trestného súdu, nerešpektujúc právny názor nadriadeného súdu, sťažovateľa oslobodil. Keďže sa prokurátorka na hlavnom pojednávaní výslovne vzdala odvolania, senát 5T v predmetnej veci už nekonal. Vo väzobnej trestnej veci pod sp. zn. 5Tost/22/2019 menovaný sudca Špecializovaného trestného súdu opakovane nerešpektoval právny názor nadriadeného súdu a vzhľadom na to v predmetnom

uznesení z 18. júna 2019 s odkazom na predmetné články dal konajúcemu sudcovi do pozornosti, kam až môže viesť nerešpektovanie právneho názoru, pričom takéto „rozhodovanie“ v podstatne predstavuje bezpečnostné riziko pre občanov tohto štátu. Z obsahu uvedených článkov totiž vyplývalo, že poškodenou osobou (rukojemníčkou) bola manželka [REDAKOVANÉ], ktorý sťažovateľa usvedčoval.

9. V závere predsedu senátu zdôrazňuje, že senát 5T a jeho riadiaci predseda senátu nežije „v slonovinovej veži“, ale na dennej báze v praktickej (nielen v teoretickej) rovine realizuje rozhodovacia činnosť, konajúc v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku a aplikujúc ustanovenia Trestného zákona na ten-ktorý prípad na účely náležitého zistenia trestných činov, spravodlivého potrestania páchatel'ov podľa zákona s dôsledným rešpektom k ich základným právam a slobodám. Zastáva názor, že základné práva a slobody sťažovateľa porušené neboli, a preto navrhuje, aby ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel.

II.2. Replika sťažovateľa:

10. Sťažovateľ vo svojej replike doručenej ústavnému súdu 4. novembra 2024 uviedol, že vyjadrenia najvyššieho súdu (z 30. júla 2024 a zo 16. októbra 2024) neobsahujú žiadnu právne relevantnú argumentáciu, ktorá by vyvrátila názor sťažovateľa o porušení jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Námietku zaujatosti proti predsedovi senátu 5T najvyššieho súdu nepodal, keďže jednak nemal žiadnu objektívnu povinnosť a dôvod skúmať, ktorý senát, resp. sudca rozhoduje v jeho veci v dovolacom konaní, ale hlavne ani nemal možnosť ako sa dozvedieť, že o jeho dovolaní rozhoduje z pohľadu sťažovateľa zaujatý, a nie nestranný sudca. V čase po podaní dovolania sa nachádzal vo výkone trestu odňatia slobody a na dôvažok vypovedal udelené plnomocenstvo svojmu vtedajšiemu právnenému zástupcovi v dovolacom konaní.

11. Po sumarizácii podstatných skutočností, ktoré v zásade obsahovo zodpovedajú sťažnostnej argumentácii, uzatvára, že vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci, keď sa sťažovateľ dozvedel o tom, ktorý sudca najvyššieho súdu rozhodoval o jeho dovolaní, až po rozhodnutí najvyššieho súdu a po doručení uznesenia sťažovateľovi 12. decembra 2023, by mal ústavný súd považovať za potrebné podrobiť namietané uznesenie ústavnej kontrole a odstrániť jeho nepriaznivý dopad na základné práva sťažovateľa. Obava z nedostatku nestrannosti menovaného sudcu najvyššieho súdu je založená na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach, ktoré uviedol a zdôvodnil.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

12. Sťažovateľ namieta porušenie práva na prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) z dôvodu, že o jeho dovolaní rozhodoval ako člen senátu najvyššieho súdu jeho predseda – sudca Kliment, ktorého sťažovateľ považuje za zaujatého.

13. Podľa sťažovateľa je sudca Kliment v jeho veci zaujatý pre prejudikovanie právneho názoru o vine sťažovateľa v časti obsahu písomného odôvodnenia vydaného v trestnej (väzobnej) veci iného obvineného, v ktorom bol sťažovateľ menovite uvedený ako príklad nesprávneho rozhodnutia samosudcu Špecializovaného trestného súdu. Sudca Kliment oponuje, že v danom prípade išlo o námietku smerujúcu proti procesnému postupu samosudcu Špecializovaného trestného súdu

nerespektujúceho pokyny odvolacieho súdu. Vo vzťahu k sťažnostnej námietke argumentuje aj tým, že skutočnosti uvedené v ústavnej sťažnosti v rámci dovolacieho konania procesným postupom uvedeným v Trestnom poriadku sťažovateľ nenamietal, i keď mu tieto okolnosti boli už vtedy objektívne známe. Tvrdenie sudcu Klimenta týkajúce sa vedomosti sťažovateľa o okolnostiach, ktoré by mohli vyvolať obavu o nedostatku jeho zaujatosti v dovolacom konaní, resp. už pri podávaní dovolania (por. bod 3.2. tohto nálezu), sťažovateľ v konaní pred ústavnou sťažnosťou výslovne nepoprel, preto ústavný súd považuje túto skutočnosť za nespornú.

14. Nepodanie námietky zaujatosti proti sudcovi Klimentovi sťažovateľom v dovolacom konaní sťažovateľ odôvodňuje neexistenciou objektívnej povinnosti a ani dôvodu, pre ktorý by mal skúmať, ktorý senát (sudca) rozhoduje v jeho veci v dovolacom konaní, pričom zdôrazňuje, že nemal možnosť ako sa dozvedieť, že o jeho dovolaní rozhoduje zaujatý sudca. Dopĺňa, že po podaní dovolania sa nachádzal vo výkone trestu odňatia slobody a vypovedal udelené plnomocenstvo svojmu vtedajšiemu právnenému zástupcovi v dovolacom konaní.

15. V nadväznosti na argumentáciu sťažovateľa sa na danom mieste žiada poukázať na procesnú dimenziu nestrannosti, ktorá predstavuje právo/povinnosť oprávneného subjektu domáhať sa vylúčenia zaujatého sudcu z vykonávania úkonov trestného konania podľa § 31 Trestného poriadku. Tiež je vhodné poukázať na podmienku uvedenú v ods. 4 § 31 Trestného poriadku pre uplatnenie námietky zaujatosti, keď zákon požaduje vedomosť o dôvodoch vylúčenia, ktorá predchádza povinnosti bezodkladne vzniesť námietku zaujatosti. Ustanovenie § 31 ods. 4 Trestného poriadku pritom predpokladá nielen vedomosť osoby o dôvodoch vylúčenia, ale aj objektívnu možnosť takéto dôvody zistiť.

16. Zásadnou a prioritnou otázkou v konaní o ústavnej sťažnosti je preto posúdiť, či konkrétne okolnosti veci sťažovateľa opodstatňujú uplatnenie takého postupu, ktorým by si sťažovateľ vopred preveril zloženie dovolacieho senátu v duchu princípu právo patrí bdelym (*vigilantibus iura scripta sunt*), resp. v zmysle všeobecnej povinnosti v podobe aktívneho záujmu o to, ktorému sudcovi/senátu bola jeho vec pridelená. Ústavný súd má na mysli postup spočívajúci v tom, že obvinený, ak je presvedčený, že niektorý zo sudcov dovolacieho súdu by vo vzťahu k nemu bol zaujatý, môže sám alebo prostredníctvom svojho obhajcu preveriť zloženie príslušného senátu podľa aktuálneho a verejne dostupného rozvrhu práce a zaujatosť sudcu, ak by mal vo veci rozhodovať, namietnuť ešte pred samotným rozhodnutím dovolacieho súdu.

17. Z obsahu vyžiadaného spisového materiálu v trestnej veci sťažovateľa pod sp. zn. 5Tdo/54/2023 (zberný spis) nevyplýva, že by sťažovateľ alebo jeho právny zástupca zisťovali priamo dopytom na najvyššom súde (napr. telefonicky, emailom, prípadne aj nahliadnutím do spisu), ktorému senátu bola jeho vec pridelená, resp. zloženie takéhoto senátu. Ak by však takýto postup v dostatočnom časovom rozpätí (od predloženia dovolania na najvyššom súde 31. júla 2023 do prijatia napadnutého uznesenia dňa 12. októbra 2023) aktívne uplatnili, tak by z potvrdenia o prijatí návrhu na začatie konania v právnej veci sťažovateľa (ako súčasť obsahu spisového materiálu vo veci sp. zn. 5Tdo/54/2023) spoľahlivo zistili, že vec sťažovateľa bola 31. júla 2023 pridelená na rozhodnutie senátu najvyššieho súdu 5Tdo. V nadväznosti na uvedené by mali možnosť oboznámiť sa s verejne prístupným rozvrhom práce (na internetovej stránke najvyššieho súdu), z obsahu ktorého by zistili, že riadiaci predseda senátu súdneho oddelenia 5T bol práve sudca Kliment.

18. Výsledkom týchto šetrení je preto záver ústavného súdu, že za daných konkrétnych okolností prípadu (i) pri nerozporovanej subjektívnej vedomosti sťažovateľa o okolnosti, pre ktorú mal byť sudca Kliment proti sťažovateľovi zaujatý už pri podávaní dovolania, ako aj (ii) pri objektívnej dostupnosti informácií týkajúcich sa pridelenia veci senátu či jeho zloženia, z ktorého bolo od začiatku zrejmé, že sudca Kliment je jeho súčasťou, sťažovateľ v súlade so zásadou práva patria bdelým mohol a mal uplatniť námietku zaujatosti proti sudcovi Klimentovi už v dovolacom konaní. Inak povedané, sťažovateľ a jeho obhajca nepreverením zloženia senátu počas dovolacieho konania nepreukázali dostatočnú bdelosť pri ochrane svojich práv. Za daných okolností je irelevantná argumentácia sťažovateľa o tom, že vypovedal plnú moc svojmu vtedajšiemu obhajcovi, keďže § 373 ods. 2 Trestného poriadku predpokladá povinnosť obvineného byť v konaní o dovolaní zastúpeného obhajcom.

19. Možno preto uzavrieť, že pokiaľ sťažovateľ namieta prvýkrát až v podanej ústavnej sťažnosti okolnosť (zaujatosť sudcu Klimenta), o ktorej mal vedomosť už dovolacom konaní, avšak bez aktívneho preverenia objektívne zistiteľného zloženia dovolacieho senátu, pričom na pozadí vlastnej pasivity poukazuje na svoju predchádzajúcu subjektívnu nevedomosť o zložení senátu, nespĺnil kritérium materiálnej subsidiarity, ktoré neumožňuje šetriť si argumenty, o ktorých vedel, resp. vedieť mohol a mal a ktoré sa dali uplatniť ešte pred konaním o ústavnej sťažnosti (II. ÚS 191/2015).

20. V záujme úplnosti je vhodné dodať, že ak by súd informáciu týkajúcu sa zloženia senátu (resp. pridelenia veci konkrétnemu senátu) sťažovateľovi ako strane konania na jeho dopyt neposkytol alebo ak by rozhodol v inom/zmenenom zložení (m. m. III. ÚS 39/2021, I. ÚS 32/2021), bolo by možné pripustiť, že by takýmto postupom súdu bola odňatá možnosť namietať konkrétneho sudcu s prípadným dôsledkom v podobe porušenia práva na nezávislý a nestranný súd, prípadne na zákonného sudcu. V týchto prípadoch nemôže ísť na ťarchu sťažovateľov nepodanie námietky zaujatosti pred rozhodovaním všeobecného súdu. Iný záver by totižto viedol k zaťaženiu sťažovateľov v podobe vznášania tzv. „preventívnych“ námietok zaujatosti. Obdobne možno poukázať aj na konanie vedené pred ústavným súdom pod sp. zn. IV. ÚS 44/2023, v ktorom posudzoval svoju právomoc zaoberať sa napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu o delegácií podľa § 23 Trestného poriadku, vydaný senátom, ktorého členka mala byť pre pomer k sťažovateľke vylúčená (IV. ÚS 44/2023). Ústavný súd v danom prípade vzhladol objektívnu nemožnosť sťažovateľky namietať prípadnú zaujatosť sudkyne aj vzhľadom na rýchle vydanie napadnutého uznesenia. V okolnostiach aktuálne prejednávanej veci však existujú relevantné odlišnosti v procesnej situácii sťažovateľa (popísané v bodoch 17 a 18 tohto nálezu, pozn.) v porovnaní s ústavným súdom zmienenými vecami v tomto bode nálezu. V závere je preto potrebné zdôrazniť, že automatické či plošné vyžadovanie dostatočnej bdelosti sťažovateľa a jeho obhajcu v súvislosti s otázkami zaujatosti sudcov/členov senátu nie je adekvátne bez toho, aby sa zohľadnili konkrétne okolnosti prípadu.

21. Ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľ mal k dispozícii právny prostriedok, ktorým sa mohol domáhať ochrany svojho práva a ktorým mohlo dôjsť k reálnemu posúdeniu možnej zaujatosti sudcu Klimenta a vyhodnoteniu jeho spôsobilosti v danej veci nestranne a nezávisle rozhodnúť. Až prípadné pre sťažovateľa neúspešné vyhodnotenie námietky zaujatosti pred všeobecným súdom by bolo podkladom na to, aby sa mohol od ústavného súdu domáhať jeho preskúmania z hľadiska dodržania svojich ústavných práv.

22. Na podklade uvedených skutočností v súlade s princípom subsidiarity, ktorý zaväzuje ústavný súd v ktoromkoľvek štádiu konania o ústavnej sťažnosti, nebolo možné ústavnej sťažnosti vyhovieť. Uvedená procesná situácia zároveň bráni, aby sa ústavný súd zaoberal otázkou vecnej opodstatnenosti ústavnej sťažnosti. Ústavný súd ústavnej sťažnosti ako celku nevyhovel (§ 133 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov *a contrario*).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. novembra 2024

Miloš Maďar
predseda senátu